

VII

Мястото, където бяха уредили лагера на експедицията, беше пусто. Симон Бланк и другарите му се стъписаха. Къде бяха изчезнали останалите хора? Дали не бяха избягали, дали не бяха загинали?

Какви ли не още мисли терзаеха душите и умовете на петимата разузнавачи.

Изведнъж няколко изстрела ги сепнаха. Те залегнаха веднага, но забелязаха, че петимата им бивши водачи стрелят вече на месо. Симон Бланк и приятелите му забелязаха в същото време, че Пит Стендсън и останалите членове на експедицията се промъкват в тила на петимата им врагове. Но бившите им водачи също ги усетиха и побягнаха към езерото. Ала хората на Пит веднага ги притиснаха към езерото и те бяха принудени да скочат в него и да станат жертва на безбройните крокодили, живеещи там.

Хората на брега извикаха радостно.

Не след дълго Симон Бланк и неговите смели приятели-разузнавачи се намираха вече сред своите.

- Е, как сте, хора на науката – извика Ендриго. – Вие станахте май и хора на оръжието.

- Вижда, Карло, че след като избихте всички нещастни шпиони в тази долина, настроението ви коренно се промени – засмя се Симон Бланк. – И то особено, след като избавлението ни е съвсем близо.

- Какво казвате? За нашето избавление! Ура! Да живеят Симон Бланк и другите разузнавачи! – шумно се разприказва Пит, който в радостта си беше неусмирим. Радвайки се, той вдигна страхотна олелия, която водачът едва успя най-накрая да усмири.

- Тихо, тихо, приятели! Трябва да построим сал и потегляме надолу по езерото. Щом стигнем до края му, ще ви обясня начина, по който ще се измъкнем от тази долина.

За няколко часа построиха сал, който спуснаха в езерото. Натовариха на него цялото имущество на експедицията и потеглиха, като го тласкаха на смени с големи прътове.

Не пътуваха и три часа, когато приближиха пещерата, в която се изтичаха водите на езерото. Симон Бланк обясни какво мислеше да прави. Всички се заеха с подготовка за път.

Навлязоха в пещерата. Мрак и хлад ги обгърна. Симон Бланк нареди да се запалят няколко факли, които поставиха по краищата на сала.

Огромните сводове на подземното творение на природата навяваха на членовете на експедицията страхопочитание. Глухо отекваха плясъците от греблата и друг шум, освен този на водата, не се чуваше наоколо.

Плаваха вече около час. Гигантските сводове на пещерата ту се снижаваха, ту отново се извисяваха още по-високо над нашите герои.

Факлите започнаха да доизгарят. Симон Бланк нареди да запалят други.

Минаха се няколко дни. Участниците едва понасяха тягостната тъмнина на пещерата.

И ето, един ден в далечината се появи светла точка. Това беше изходът!

Всички бяха уверени в това, дори да им кажеха очевидци, че там не е изход, то никой нямаше да повярва. И самият Симон Бланк щеше да вземе това за празна приказка.

И наистина, там имаше отвор...

Скоро членовете на експедицията можеха да се радват на тропическото слънце, да поглъщат с дробовете си чистия въздух, да се радват на пищната зеленина.

Изведнъж в далечината се чу бръмчене на мотор. Не след дълго на хоризонта се появи хеликоптер, а след него друг. Във въздуха се понесе страхотно “ура!”, в което надмощие имаше гласът на Пит Стендсън.

Членовете на експедицията бяха разпознали знака на Световната Академия на науките върху хеликоптерите,
Те бяха спасени!

(Варна, 19.12.1971 г.)